

השבוע עובר ושב

מאת פרנק שלמה

תהליך העילוי

אני באמת לא מבין אותך, ח"כ מנחם פרוש. אתה דווקא צריך שאחרי שכבר לא תהיה רוח חיים באפך, תהיה שם רימה ותולעה? מה איכפת לך, תהרוג אותי אם אני מבין, מה יעשו לחתיכת הבשר שתישאר ממך אחרי המוות? אתה מתבייש במשהו? יש לך איזה גנם שאתה מפחד שהרופאים יראו, ואחריכך יפגע מקומך בהיסטוריה? כל-כך חשוב לך העניין, שאחרי המוות תשכב הגווייה שלך שבע אמות באדמה, ותסבול מכל שינוי מטופש במזג האוויר, מכל נחיל

הרב פרוש, רוכב ככורו עוקה השמימיה

תולעים רעב? ואולי אתה מקווה שיום אחד יתחילו העצמות היבשות שלך לצאת במחול כמו שניבא הנביא יחזקאל? או, אולי, אתה לא סומך על הנשמה שלך שתוכל ליהנות בכוחות עצמה מבשר הליוויתני בני-העידן, ואתה באמת חושב שאיכשהו, בכוח איזה נס פתאומי, תוכל לצרף לעילוי הנשמה את עילוי מערכת העיכול? ואולי גם על כמה בחורות יפות בגן-העדן אתה חושב, ח"כ פרוש, ואתה מקווה שיהיה עם עילוי הנשמה יהיה לך גם עילוי הצנרת? ואולי גם עילוי הידיים, כדי שההנאה תהיה של-מה לכל הצדדים המעורבים?

אז מה, ח"כ פרוש, תפסתי אותך, מה? בגלל זה אתה לא רוצה שהרופאים יקלקלו לך משהו, יתחילו לחתוך ולנסר את העצמות היבשות, לנבור בצנרת וי-לבוש בבני המעינים? אבל זה רק מוכיח על מיעוט האמונה שלך, ח"כ פרוש יקר. אתה חושב שבשביל היושב במרומים זו בעיה לאחות את כל הקרעים ולחבר מחדש את העצמות היבשות ולשלוח אותם בעיקבות נשמתך כלפי מעלה? ו-אולי אפילו לעשות כמה שיפורים מועי-לים בתהליך ההרכבה והשיחזור?

אבו-חצירא חף מפשע

אני רוצה להודיע שאני בהחלט מוכן להאמין שהשר אהרון אבו-חצירא זכאי לחלוטין, לא שלח ידו בשלל ולא עשה כלום. זה שהוגש כתב-אישום עוד לא אומר כלום. כתב-אישום הוא רק כתב-אישום, הוא בכלל לא כתב-הרשעה. אני בהחלט מוכן להאמין שחבריו של השר

נא לאזן

את התמונה

רגל קרושה וחמיצת סלק אני שונא. אבל חוץ מזה אין לי דיעות קדומות. אפילו ערבים אני לא שונא, ומי שגדל בארץ הזאת ולא שונא ערבים, זה כבר מוכיח משהו. ויש לי הוכחה עוד יותר טובה: גם יהודים אני לא שונא, וזה בטח מוכיח משהו בארץ הזאת. גם רגל קרושה וחמיצת סלק, אני לא חושב שאני שונא אותם בגלל דיעות קדומות. שני הדברים האלה זה פשוט זיפת-ל-דעת.

אבל הגאווה הכי גדולה שלי היא על זה שהצלחתי לא לגדל דיעות קדומות נגד הדתיים. זה היה הכי קשה. על ה-דתיים ידעתי עוד לפני שידעתי שיש ב-עולם ערבים או יהודים, כשאבא שלי התחיל לסחוב אותי לבתי-כנסת בראש-השנה, ביום-כיפור ובערב פסח. בבית-הכנסת הייתי משתעמם עד-מאוד. שום דבר לא מצאתי שם שיכול לעניין אותי בתור ילד.

מה עוד אני יודע על דתיים, שכשהיו באים לבקר אצלנו בבית, היו שותים רק תה, וגם זה בחשד עמוק, כאילו מדובר בשמן קיק. אחריכך, כשעוד הייתי ילד, התברר לי שבגלל הדתיים אני צריך ללכת כמה קילומטרים ברגל בשביל לר-אות בערב שבת את מכבי קרית-מוצקין, כשעוד היתה בליגה הלאומית בכדורסל, ולמחרת, בשבת, הייתי צריך ללכת כמה קילומטרים ברגל בשביל לראות את הפועל קריית-חיים בכדורגל, כשעוד היתה בליגה הלאומית. חוויות כאלה אולי מחזקות את שירי הרגליים, אבל תודו שהן לא מחזקות את האהבה לדתיים. אפילו הבר-מיצוה שלי לא חיזקה אצלי את האהבה לדת. תחת לשחק כדורגל או לקרוא את קרל מאי, הייתי צריך לשבת אצל איזה סופר-סרסם, וללמוד לשיר כמה פסוקים בספר ירמיהו. עם כל הכבוד לרמיזהו, עוד הייתי צעיר מדי בשביל להבין אותו.

גם בצבא היה לי לא קל עם הדתיים ודתם. כל סיפורי הכשרות, שעשו לי עבודה כפולה בתורנות מיטבח, ומסעות ההתעוררות המופלאים, כשאפשר היה לשמוע גודש שלם נוחר באמפיתיאטרון, והחברים מחב"ד שנתנו לי חצי לירה, לא עזרו לי, כל אלה.

ואחריכך, כשהתחלתי לשמוע על ה-פרשות השונות והמשונות של המפד"ל וצעירי-המפד"ל, טיבור רוזנבאום ויהושע בר-ציון, יצחק רפאל וגושר-אמונים, הרב לוינגר והרב גורן. ובכל הזמן הזה לא נפסק הסיפור של התחבורה הקלוקה בשבת, של הדתיים שבאים לבקר ושותים תה, רק תה, וחידוני התנ"ך, ומרכזי פרימן שמנסה למכור לי מאתיים גרם דת ברדיו בקול חלקלק של סוכר-ביטוח. בקיצור, חוויות ממוצעות לגמרי של ישראלי ממוצע שחי כאן שלושים שנה, ואלה המיפגשים המקובלים שלו עם הדת והדתיים.

באופן אינטלקטואלי נעלה, אני אמנם יודע שזה לא הכל. ברור לי שצריכים להיות גם דברים נחמדים בעסק הזה. יצא לי אפילו להכיר כמה דתיים שהם מאה אחוז בסדר, כמו שאומרים האנטי-שמים. אבל התמונה הכללית, אני מוכרח להגיד, היא רעה מאוד.

כל מה שאני מבקש, החבר הרב גורן והחבר השר המר, החבר הח"כ פרוש והחבר השר אבו-חצירא, שתחשבו עליזה קצת, על הנקודת הזאת. אמנם אין לי דיעות קדומות, אבל גם תמונה מאוזנת אין לי. אולי תעשו משהו לאזן את ה-תמונה, אתם, מנהיגי היהדות הדתית?

עם ישראל חי

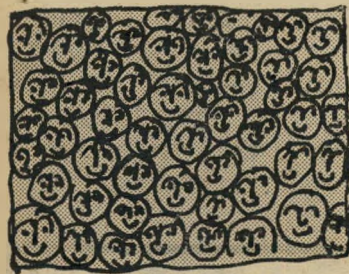
ביום רביעי בערב, לא באשמתי, שמעתי ברדיו את התוכנית "עם ישראל חי" בעריכת ישראל קצובר ובהגשת מרכזי פרימן. הביאו לשם איזה סטטיסטיקאי בכיר לשעבר, שהסביר שלוש הסכנות הבאות מאוימות על חיי עם ישראל, ואלה הן:

א. נישואי תערובת

בחר יהודי טוב מתחתן עם השווארצע שיקסח

ב. החבוללות ומציעה

בהמון הזה מסתתרים שדושה יהודים, זהה אותם.

ג. מיטוש בפידין

בחורה יהודיה טובה לוקחת גלולה טמאה

בגלל המצב הכלכלי המשתפר, יהיו עוד מעט כמה וכמה שרים וכמה וכמה ח"כים ואולי גם כמה וכמה עיתונאים שיהיו חסרי-עבודה, יעני, מובטלים. תק-חו מהם דוגמה. תראו איך הם ירוצו לכל עבודה שיציעו להם. הם לא יבחלו, כמוכם, בעבודת-כפיים. הם לא פרוזיטים, השרים האלה והעיתונאים האלה שנות-נים לכם עצות טובות. זה רק בגלל דין התנועה הם עכשו שרים או ח"כים. אחרת כבר מזמן היו מאחרי המכונה, מייצרים מיסבים כדוריים. זה רק בגלל נכות זמנית בגן שהם עיתונאים, אחרת כבר מזמן היו קוטפים תפוזים ברחובות, האנשים הטובים האלה שדואגים לכם, חברים מובטלים.

וכמו שהתברר שכל התיקים האחרים זה סתם קישקושים ורישושים, ככה יהיה גם גודלו של התיק האחרון הקטן הזה שנתר לפליטה. אני בהחלט מוכן להאמין שהשר זכאי לגמרי, מלמעלה עד למטה, ואחת ההוכחות שלי זה שהיה מוכן להחקר במכונת-אמת. הוכחה אחרת היא שהשר ופרקליטיו כל הזמן טוענים שהוא חף מפשע. לעולם לא אשכח את האופטימיות שלהם, למשל, כשיצאו מהפגישה עם היועץ המישפטי לממשלה, לפני כשבועיים. וגם היום הם טוענים שיש להם ראיות חדשות וחומר חדש, העושים עפר ואפר מכל כתב-המשפטי.

אני לא רוצה להיכנס כאן לכל עניין הרדיפה העדתית, שברור שיש בה משהו, וגם לא אעסוק עכשו בשאלה אם זה מקרה דומה לפרשת דרייפוס, או לא כל-כך דומה, אם כי ברור שיש נקודות דימוי ברורות. למשל: גם דרייפוס וגם אבו-חצירא הם יהודים. הנקודה החשו-בה באמת היא זו: שכתב-אישום וכל מיני רמיזים בעיתונות לא אפרים כלום, ולא מצליחים להזיז אותי אפילו במילי-מטר מהרעיון שאבו-חצירא לא עשה שום דבר רע.

מה שכן מזיז אותי במילימטר מה-רעיון הזה, היא העובדה שכרגע זה נראה כאילו שאבו-חצירא, פרקליטיו והמפד"ל פוחדים פחד מוות מזה שיהיה מישפט. אני רוצה להזכיר לידידי בחוגים האלה, התפקידו של המשפט הוא לקבוע אם הנאשם אשם או לא אשם. ואם אני בטוח שאבו-חצירא לא אשם, ואבו-חצירא בטוח שאבו-חצירא לא אשם, ופרקליטיו בטוחים שאבו-חצירא לא אשם, והמפד"ל בטוחים שאבו-חצירא לא אשם, אז מה המחד? למה למשוך זמן? גש מייד למישפט, ידידי השר אבו-חצירא, הגיש את החומר המפוצץ החדש, ידידי הפרקליטים, עימדו בצד ושפטו ידיים בהנאה, ידידי אנשי המפד"ל, והבה ונחזה כולנו-בהתמוטטות הנלעגת של זיגל, זמיר וחבר מרעיהם מן העיתונות.

חברים

מובטלים

כבר המון זמן לא התעסקו איתך, חבר יקר, חבר מובטל. מה שלומך? עוד לא מצאת עבודה? זה לא מפתיע. הרי מצבנו הכלכלי משתפר עם הצלחת תוכנית הכלכלית של שר-האוצר, אז בטח לא מצאת עבודה. להיפך, סיכוייך קטנו, אפילו. הנה, רק עכשו קראתי שכבר הגענו ל-73 אלף מובטלים. אבל זה עוד לא מספק את שר-האוצר ויועציו. שלושה וחצי איצטדיונים מלאים בגודל בלומפילד אתם יכולים למלא, חברים מובטלים. הרבה חטיבות בצה"ל אפשר לעשות איתכם. חמישה-שישה חברי-כנסת אתם יכולים כבר לבחור, תברים מוב-טלים. כוחכם עולה, אז למה המוראל כל-כך ירוד?

כן, אני יודע. יש כאלה שמאשימים אתכם שאתם מעדיפים לקבל דימי-אבט-לה, ולא ללכת לעבוד. יש עבודות שהן מתחת לכבודכם, אתם טוענים. אתם בורחים מעבודת-כפיים, אומרים עליכם שרים ועיתונאים. בקיצור, אתם פרוזיטים, חברים מובטלים. אולי אפילו בכנונה נזרקתם מהעבודה. פשוט החלטתם לק-חת חופש ארוך על חשבון המדינה. תודו באשמה, חברים.